

har jo Indenrigsministeren nu her til Indledning ogsaa beskæftiget sig med adskillige af disse Bestemmelser. Jeg skal derfor afholde mig fra at udtale mig om Lovforslagets hele Indhold og at gennemgaa de forskellige Bestemmelser.

Jeg finder det ogsaa rigtigt ved denne Lejlighed at afholde mig fra at give et Tilbageblik paa den Historie, som ligger forud for Lovforslagets Forelæggelse. Jeg tror ikke, det vilde være nyttigt at komme ind paa at gengive de forskellige Begivenheder, som vi alle kender; det vilde maa-ske ikke være den heldigste Fremgangsmaade for at naa en Overenskomst, og en Overenskomst ønsker jeg meget i denne Sag. Kun een Ting vil jeg nævne af, hvad der tidligere har været fremme. Naar det tidligere har været sagt, at det, vi fra Venstres Side ønskede, var at ophæve Loven af 7. August 1914 og derved skabe en Tilstand, hvor der blev frit Slag for Vareagrere og Brørdyrere og lignende, vil jeg sige, at dette er jo ganske fejlagtigt, hvilket ogsaa kan ses af, at Landstinget har vedtaget det her foreliggende Forslag; thi dette Forslag giver jo absolut ingen Plads for Vareagrere og Brørdyrere og den Slags Folk. Der har i Landstinget været Enighed om at vedtage dette Lovforslag om en Afvikling af de overordentlige Foranstaltninger, baade i den Form, som Indenrigsministeren har foreslaaet, og ogsaa — med Undtagelse af en enkelt Paragraf — med det Indhold, som Indenrigsministeren har foreslaaet — jeg ser her bort fra en lille Ændring, der er sket i § 1, idet jeg har forstaaet det saaledes, at derom er alle enige.

Det, der ligger tilbage at blive enig om, er kun § 7 i Lovforslaget, som indeholder Tidsfristen for Lovens Bortfalden og indeholder den Dato, 1. Juli, som er foreslaaet fra Landstingets Side. Nu siger Indenrigsministeren og Mindretallet i Landstinget — og det samme vil vel saa blive sagt her fra Flertallet i Folketinget —, at det er for kort en Frist, der er sat med den Dato. Det synes jeg ikke. Jeg synes, der er sat en rund og rigelig Frist her ved at sætte 1. Juli, thi i de 3 Maaneder, som kommer, vil der jo kunne ske meget i Retning af, at vi kan faa friere Tilførselsforhold, og der vil ogsaa kunne ske meget i Retning af Overvejelse fra Rigsdagen af samtlige de Bestemmelser, vi har vedrørende denne Sag. Det Udvalg, som skal nedsættes, vil kunne benytte de 3 Maaneder til at gøre sine Ind-

stillinger, og naar vi saa endelig naar den 1. Juli, vil de Foranstaltninger, som er tilbage, endnu kunne opretholdes i 6 Uger — det gaar Lovforslaget jo ud paa —, og der vil da ogsaa i den Tid være rigelig Plads for Rigsdagens Overvejelser og for Bestemmelser om, hvilke Foranstaltninger der fremdeles bør opretholdes. Jeg ser derfor ikke, at der i saglig Henseende er noget som helst, der kan begrunde, at der skal sættes en længere Frist end her foreslaaet, og jeg ser heller ikke, at det, som Indenrigsministeren anførte, gav nogen som helst Begrundelse i saa Henseende. Indenrigsministeren anførte, at Kornloven og flere af de Love, som vi har vedtaget, og som bestaar, hænger sammen med den Myndighed, som er givet i Loven af 7. August 1914, at adskillige af de Bestemmelser kun kunde gennemføres ved Hjælp af saadan Myndighed, og at Kornlovens Gyldighed først udløber den 1. November. Nu ser jeg ikke, at det giver nogen Begrundelse for, at Loven af 7. August 1914 saa ogsaa skulde gælde til 1. November. Rigsdagen er her jo, og Indenrigsministeren kan forhandle med Rigsdagen om de Bestemmelser, som maatte være nødvendige; jeg ser i øvrigt ikke i Øjeblikket, hvilke det skulde være udover dem, som allerede er truffene. Desuden bestemmes det, at Virkningerne af Loven af 7. August 1914 skal vedvare 6 Uger, efter at den er ophævet, og naar Indenrigsministeren nu nævner 1. November, maa han ud fra sin egen Tankegang tælle 6 Uger tilbage gennem Oktober og September Maaned, og saa maatte han have sagt, at Loven i alt Fald kunde ophæves midt i September, thi de 6 Uger løber da indtil 1. November. Jeg ser altsaa ikke, at Indenrigsministeren har været heldig med sin Begrundelse af, at Loven af 7. August 1914 maatte opretholdes indtil 1. November for Kornlovens og andre Loves Skyld.

Det Tidspunkt, som Ministeren kalder det politiske Tidspunkt, har han søgt at fastsætte ved en Bestemmelse i Lovforslaget om, at dette Tidspunkt skulde indtræde, naar den første Rigsdag, til hvilken slesvigske Repræsentanter er valgte, traadte sammen. Men han indrømmer selv, at det er et noget ubestemt Tidspunkt, hvad det selvfølgelig ogsaa er, og det er jo ikke blevet mindre ubestemt i den sidste Tid, thi medens vi for nogle Uger siden mente, at det vilde gaa hurtigt i Paris med Præliminærfreden og med Udsigten til Afstemning, er der siden den Tid kommet Efterretninger til os om, at det ikke gaar saa